

LEZERSEXPEDITIE NAAR HET DAK VAN DE ALPEN

Het *Bergen Magazine*-team
op de Tête Rousseletsjer.
Rechts de Tête Roussehut.

MONT BLANC

een (on)beantwoorde liefde

Na een week komen de energierepen je neus uit, word je al misselijk bij de gedachte aan de slappe erwtensoep waar huttenkoks zo dol op zijn, kun je elkaar zelfs in het donker herkennen aan de zweetgeur en heb je duizend keer gecontroleerd of je je thermische onderbroek wel bij je hebt. Maar de Mont Blanc-expeditie, georganiseerd door Mountain Network, is ook een ervaring die je nooit meer vergeet, of je de top haalt of niet.

TEKST & FOTO'S FRANK PETERS

“**M**an ik ga hier helemaal kapot. Ik loop nog liever tien keer de halve marathon dan dit.” Harrie ziet er meer dood uit dan levend. Elke kleur is uit zijn gelaat verdwenen. De Mont Blanc is meedogenloos. Toch is hij een gezonde vijftiger met veruit de beste conditie van het hele team. Als wij in ons chalet in Les Houches nog lagen te snurken, ging hij al ‘lekker’ een rondje hardlopen. Zonder gêne postte hij in de afgelopen maanden olijk al zijn prestaties op

Facebook: 21 kilometer hardgelopen, 15 kilometer trailrun in de Ardennen, 1500 traptreden in Eindhoven en ga zo maar door. Niet bij te houden die man, maar zo zwaar als nu heeft hij het nog nooit gehad. Harrie en ik vormen samen met gids Jean Jean een touwgroep en gaan diep in het rood op de 700 meter hoge rotswand van de Aiguille du Goûter tussen de Tête Roussehut, waar we hebben overnacht, en de Goûterhut. Voor ons is rotsklimmen betrekkelijk nieuw en vooral

zenuwslopend. Omdat we al om twee uur zijn vertrokken, zien we de afgronden onder ons niet, maar de zwarte diepte trekt als een onzichtbare magneet de energie uit ons lijf. Ger en Ingrid genieten er juist van. Zij hebben een ruime ervaring met via ferrata's en houden van rotsklimmen. “Lichamelijk is het heel zwaar, zeker met die verse poedersneeuw, die gisteravond is gevallen. Je hebt bijna geen grip”, vertelt Ger. “Maar technisch is het een makje”, zoals ze dat in Dokkum zeggen.

← De Grandes Jorasses en Dent du Géant vormen ons decor bij het oefenen met stijgijsers en pickel op de Mer de Glace. Gids Jean Jean riep voortdurend, dat we onze stijgijsers in het ijs moesten rammen.

→ Uitzicht vanaf Dôme du Goûter op Aiguille du Bionassay.

Expeditie

Bijna een week eerder werden we door de gidsen Jean Jean en Damien klaargestoomd voor de beklimming van de hoogste berg van de Alpen. Tijdens de toppoging zou het gidsenteam nog eens worden versterkt met Titou en Didier, zodat elke gids twee deelnemers naar de top zou begeleiden.

“Reaching the summit of Mont Blanc is not easy”, maakte Jean Jean duidelijk. “Many things can go wrong. Snow, wind, clouds, height, injuries. This week we’ll prepare you for the top and try to put 20 years of experience in a few days.”

In het indrukwekkende decor van de Mer de Glace, Frankrijks grootste gletsjer, leerden ze ons om te gaan met stijgijsers en pickel. Tegelijk maakten we ook kennis met de werkwijze van de gidsen. Jean Jean en

De zwarte diepte trekt als een onzichtbare magneet de energie uit ons lijf

Damien bleken niet altijd even tactisch en machogedrag was hen niet vreemd, maar gezegd moet worden dat ze uitstekend zijn in hun vak en onze veiligheid zeer serieus namen. Praktijkvoorbeelden grepen ze direct aan om ons alert te maken op de gevolgen van ogenschijnlijk kleine foutjes. Toen Rinke uitgleed en zijn handen openhaalde aan het scherpe ijs, wezen de gidsen ons er fijntjes op dat hij zo eigenwijs was geweest zijn handschoenen niet aan te trekken.

Voor klimmers

De Mont Blanc werd in 1786 voor het eerst beklommen door Jacques Balmat en Marie-Gabriel Paccard. Zij bereikten de top via een route over de Bossonsgletsjer. Tegenwoordig loopt de normaalroute via het Tramway du Mont Blancstation Le Nid d’Aigle en de Tête Roussehut, Goûterhut, Dôme du Goûter, Arête des Bosses uiteindelijk over de topgraat naar de Mont Blanc. Hoewel de route bekend staat als lichamelijk zwaar maar technisch niet moeilijk, noemt Jean Jean de Mont Blanc toch een

berg voor klimmers. Bergwandelaars kunnen de top bereiken, maar dan wel onder begeleiding van een gids.

De gidsen hebben een grote verantwoordelijkheid. Elk jaar verongelukken ook op de normaalroute bergbeklimmers. Het grootste probleem vormt de Grand Couloir, een passage van ongeveer honderd meter net voor het rotsklimgedeelte. In de couloir kunnen stenen naar beneden komen, die klimmers soms dodelijk raken. Maar wat het vaakst gebeurt, stelt Damien, is dat mensen schrikken of bang worden en daardoor uitglijden en verongelukken. Vlak voor de oversteek van de couloir krijgen we een duidelijke instructie: “Concentreer je op je voeten en loop snel. Wij letten wel op de stenen.”

Omhoog

Na de couloir ongeschonden te zijn doorgelopen en het rotsklimgedeelte te hebben overbrugd is Shirley verbaasd dat Damien haar in de touwgroep houdt. Hij laat me waarschijnlijk achter in de Goûterhut en klimt met Rinke verder, schiet het door

← Het *Bergen Magazine*-team op de top van de Gran Paradiso.

↪ Achter de Tête Roussehut ontrolt zich een spectaculair hooggebergte-landschap met de Glacier en de Aiguille du Bionassay.

→ Uitzicht op de Mont Blanc vanaf de Dôme du Goûter met overal touwgroepen op de route.

↘ Harrie ziet enorm af op de Dôme du Goûter tijdens de Mont Blanc beklimming.

haar hoofd, maar Damien gaat na een korte pauze met beiden door. “Ik was zo zenuwachtig”, vertelt ze later. “Ik moest bijna janken van de spanning. Ik twijfelde echt of ik het rotsklimmen lichamelijk wel aankon en was zo bang om Rinkes droom te verpesten.” Normaliter kunnen gidsen iemand nog veilig achterlaten in de Goûterhut of in het Vallobivak hoger op de berg, maar als iemand tussen de hutten of hogerop niet meer kan, moet de hele touwgroep naar beneden. “Bij elke stap zei ik tegen mezelf: ik kan het, ik kan het”, vertelt Shirley. Youri, Sander en gids Titou gaan goed omhoog. Ze zijn zeer gefocust. Youri laat niets aan het toeval over en heeft een geavanceerd systeem om zijn spullen te ordenen. Voor elke dag heeft hij een aparte

“Bij elke stap zei ik tegen mezelf: ik kan het, ik kan het!”

tas in z’n rugzak gepakt. Hij weet precies waar alles zit en houdt dat bij in een Excel-sheet.

Moeizaam

Harrie en ik hebben op de rotswand zoveel energie verspeeld, dat we moeilijk vooruit komen. De poedersneeuw en het gebrek aan zuurstof maken de beklimming van de Dôme du Goûter er niet makkelijker op. We verliezen veel tijd en de andere teamleden liggen inmiddels ver voor. Harrie leunt voorover op zijn stokken om even bij te komen en ziet de ernst en tegelijkertijd de humor van de situatie in. “Ik vind dit echt niet leuk”, zegt hij terwijl hij met z’n hoofd schudt. “Maar het is hier wel heel erg mooi en we stampen vrolijk door.” Als de opkomende zon haar eerste stralen op de wolken werpt, begint mijn fotograferhart sneller te kloppen. Ik vraag Jean Jean of ik een foto kan maken. Hij kijkt me geïrriteerd aan, maar laat me toch mijn gang gaan. Hij weet als geen ander wat er nodig is om de top van de Mont Blanc nog

te kunnen halen. Anderzijds beseft hij ook dat een paar duizend Facebookvolgelingen meekijken, klanten van zijn opdrachtgever en lezers van *Bergen Magazine*.

Gran Paradiso

Onze relatie was al van meet af aan moeizaam. Bij de eerste foto die ik maakte kreeg ik al op mijn donder. Later in de week gaf hij me meer ruimte en werd de samenwerking veel beter, maar op de Gran Paradiso (4061 m), die we als opwarmertje voor de Mont Blanc beklommen, werden de verhoudingen overduidelijk. Toen ik tijdens een korte drink- en eetpauze eerst foto’s maakte en vervolgens na een paar slokken nog snel een Snicker uit mijn zak haalde, keek Jean Jean me streng aan: “We moeten verder.” Zwijgend en schuldbevestigend stopte ik de reep terug, me inwendig afvragend hoe het me in hemelsnaam toch is gelukt 38 jaar te worden, vader te zijn van twee kinderen en een eigen zaak te runnen. De Gran Paradiso was een soort test en vormde een belangrijk onderdeel van de

expeditieweek. De beklimming zorgde ervoor dat we aan de hoogte konden wennen en meer ervaring opdoen in ijzig terrein. Bovendien konden de gidsen zien hoe we ervoor stonden. De route vanuit Rifugio Vittorio Emanuele II (2735 meter) over sneeuw en ijs kostte ons vierenhalf uur. Om bij de madonna op de top te komen moest nog wel even een smal richeltje boven een duizelingwekkende afgrond gepasseerd worden. “Echt kicken”, vond Ger. “Die afgronden aan beide kanten zijn het mooiste.” Iedereen haalde uitgelaten de top en dat gaf veel

← De steile klim naar de Tête Roussehut.

↖ Harrie en gids Jean Jean op de Dôme du Goûter met in de achtergrond de Aiguille du Bionassay. Past heel goed bij het verhaal.

↙ Sander op de top.
Foto: Ger de Boer

→ Gids Titou legt het Bergen Magazine-team vast op de top van de Mont Blanc. Bovenste rij v.l.n.r. gids Damien, Rinke, Ger, Ingrid; onderste rij v.l.n.r. Shirley, Youri, Sander en gids Didier.

BERGWIJZER

De Mont Blanc (4810 m) oefent sinds jaar en dag een grote aantrekkingskracht uit op alpinisten van over de hele wereld. Omdat hij de hoogste Alpentop is, zeker, en alleen daardoor al een uitdaging, maar ook vanwege zijn schoonheid. Toeristisch en alpin kloppend hart is het stadje Chamonix.

DE TOP BEKLIMMEN

De Mont Blanc heeft verschillende routes. De normaalroute vanuit de Franse kant is veruit de populairste, maar mag nog steeds niet onderschat worden. Een zeer goede conditie en ruime bergwandervaring zijn vereist.

De Mont Blanc kan ook beklimmen worden via de technisch moeilijkere Trois Montsroute waarbij je vanuit de Refuge des Cosmiques (3613 m) via de Mont Blanc du Tacul (4050 m) en de Col Maudit (4345 m) de top bereikt. Deze route is de afgelopen jaren in populariteit afgenomen vanwege het lawinegevaar en de dodelijke ongelukken. De normaalroute vanuit Italië (Courmayeur) is een ander alternatief. Deze route is veel zwaarder en ruiger dan zijn Franse evenknie.

GRAN PARADISO

De Gran Paradiso (4061 m) wordt vaak gebruikt als 'inloopberg'. Het gaat echter nog steeds om een gletsjertocht in hoogalpien terrein. Het laatste stukje naar de madonna op de top is een 'luchtige' rots passage boven een gapende afgrond. Meestal wordt de beklimming gestart in Rifugio Vittorio Emanuele II (2735 m). Mooi(er) is een beklimming vanuit Rifugio Chabod (2750 m).

MOUNTAIN NETWORK

De Bergen Magazine-lezensexpeditie werd georganiseerd i.s.m. Mountain Network. Naast beklimmingen van de Mont Blanc organiseert deze ook expedities naar onder meer de Kilimanjaro, Elbroes en Aconcagua. De organisatie heeft meer dan 25 jaar ervaring in de klim- en bergsport.

MEER WETEN?

- www.mountain-network.eu
- www.montblanc-expeditee.nl
- www.noeslautier.nl – artikel Tips voor de top en de valkuilen onder de knop Info Alpen/Mont Blanc
- www.ivbv.info – Internationale Federatie van berggidsen

vertrouwen. “A true team achievement”, volgens Jean Jean en daar had hij gelijk in. Ik vierde het met m'n Snicker.

Top

Sander en Youri stomen na de Vallotbivak op 4362 meter door naar de topgraat. “Dat laatste stuk door de sneeuw is echt superzwaar”, vertelt Sander. “Het is goed dat je dat van te voren niet weet.” De twee liggen op schema, maar Sander krijgt problemen met z'n tenen. Hij heeft er geen gevoel meer in en loopt gevaar op bevriezing. Intussen hebben Shirley en Rinke een enorme inhaalslag gemaakt. Ze zijn in zo'n hoog tempo door de sneeuw gelopen, dat ze Ger en Ingrid en Sander en Youri hebben ingehaald.

“Hoe ver nog naar de top?”, vraagt Shirley voortdurend aan Damien. “Stop asking”, is zijn laatste antwoord. Damien is streng als Shirley voor de zoveelste keer uitrust om op adem te komen. “We gaan niet elke vijf minuten stoppen, Shirley. Je haat me nu vast, maar straks zul je van me houden.” Ondertussen hebben Harrie en ik ons in tweeënhalve uur naar de top van de Dôme du Goûter gesleept, maar daar wordt duidelijk dat we de verloren tijd niet meer kunnen inhalen. De absolute deadline voor de top is negen uur, want er is voor de middag storm voorspeld. Onze kansen om de top te halen zijn verkeken. De laatste energie die we hebben, kunnen we beter gebruiken om weer heelhuids terug te keren dan ons helemaal leeg te lopen op een top die we niet

meer gaan halen. Jean Jean is het met ons eens. “The only right decision.” Het is een emotioneel moment waarbij ik het niet droog houd. Hoewel er ook een last van mijn schouders valt is de teleurstelling groot. Harrie heeft het talent om direct het positieve van situaties in te zien. “Ik zie het niet als een teleurstelling. Ik geniet van ieder moment dat ik hier ben. Kijk eens rond, het is werkelijk schitterend.”

“Ik haal de top”

Ger en Ingrid gaan kapot op de topgraat, maar ze hebben intussen samen al zoveel meegemaakt, dat ze alles aankunnen. “Boven de 4500 meter voelt het alsof je longen op je rug liggen”, zegt Ger. “De lucht is daar zo ijl en de topgraat zo steil dat het lijkt alsof er geen eind aan komt.” “Ik heb een paar keer gedacht dat ik het niet zou halen”, voegt Ingrid toe. “Maar toen ik bij de Vallotbivak kwam dacht ik: wat er ook gebeurt, ik haal de top.” Gids Titou slaat tien minuten lang met zijn stok op de punten van Sanders schoenen, totdat er weer enig gevoel in zijn tenen terugkomt. Dan kunnen ze verder. Shirley gaat op de smalle topgraat, met aan beide kanten “een enkelje naar beneden” zoals Youri het later treffend omschrijft, nog tien keer ‘dood’ maar ze is de dapperste van het hele team. Ze heeft haar angsten en onzekerheden overwonnen en komt vol ongelof en blijdschap als eerste boven. “We zijn er! Op de top!”, schreeuwte ze uit. Ook voor Ger en Ingrid duurt het niet lang

meer. Als ze boven komen vallen ze elkaar in de armen, zoenen elkaar en feliciteren ook de uitzinnige Shirley en Rinke, die triomfantelijk een peuk aansteekt, zoals hij eerder had aangekondigd. Kort daarna komen ook Youri en Sander boven. Sander spreidt zijn armen, schreeuwt het uit en geniet van het euforische moment. “Een fantastische ervaring, echt top!” “Ik ben helemaal kapot, maar het is onwijs gaaf”, voegt Youri eraan toe. “En het uitzicht is zo mooi!”

Vreugde en teleurstelling

“Dit is waar je het voor doet”, mijmert Ger in de Tête Roussehut na de afdaling. “Normaal zit je in de dagelijkse sleur, maar op de Mont Blanc krijg je echt het gevoel dat je leeft.” Harrie is het ondanks het niet halen van de top met hem eens. “Het is daar tussen de wolken zo mooi, je voelt je in de hemel.” Shirley vat haar beklimming in één zin samen. “Het is het zwaarste, het engste, maar ook het mooiste wat ik ooit in mijn leven heb gedaan.” In eerste instantie heb ik vrede met het behalen van de Dôme du Goûter, maar in de dagen na de beklimming valt de teleurstelling me zwaar. Het is de tweede keer dat het niet lukt om de top te halen. Bij een eerdere poging bleek ook het rotsklimmen het grootste obstakel. Toch ben ik enorm gaan houden van de Mont Blanc, maar het lijkt een onbeantwoorde liefde. ■

fpeters@bergenmagazine.nl